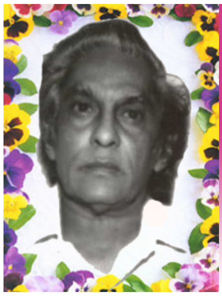

నెం 888...
డిటెక్టివ్ యుగంధర్ పరిశోధన
కొమ్మూరి సాంబశివరావు రచన

50 సంవత్సరాల క్రిందట వచ్చిన మొట్టమొదటి తెలుగు స్పై నవల

ఈ నవలకున్న కొన్ని ప్రత్యేకతలు

- కేవలం అంకెలతోనే నవలపేరున్న మొట్టమొదటి తెలుగు నవల
- మొదటి ప్రచురణ విడుదలైన మూడో నెలలోనే రెండో ముద్రణకొచ్చిన నవల
- మొత్తం మీద ఎనిమిది ముద్రణలు పొందిన నవల
- ఈ నవల విడుదలైన 20 సంవత్సరాలకు గానీ తెలుగులో స్పై సబ్జెక్టుతో వ్రాసిన నవలలు రాలేదు
- దీని తర్వాత కొమ్మూరి సాంబశివరావు గారు దాదాపు ఆ5 స్పై నవలలు వ్రాశారు. ఇలా అంకెల సిరీస్ తోనే నవలలు కావాలని పాఠకులు సాంబశివరావు గారిని పదే పదే అడుగుతుండేవారు.

ఈ నవల పునర్ముద్రణకి 'కౌముది' కి ప్రత్యేక అనుమతినిచ్చిన కొమ్మూరి వెంకట్ గారికి హృదయపూర్వక కృతజ్ఞతలు తెలియచేస్తున్నాం.

సంపాదకుడు

(క్రిందటి సంచిక నుంచీ తరువాయి..)

5

లతను ఎక్కించుకు వెళ్ళిన ఫోర్డుకారు దర్జీషాపు ముందు ఆగింది కనుక ఆ షాపుకూ, ప్రతికక్షులకూ ఏదో సంబంధం ఉండి వచ్చనీ, ఆ షాపుకు ఓ కంట కనిపెడుతూ ఎవరెవరు ఎపుడు ఆ షాపుకు వచ్చేదీ గమనించమని చెప్పి యుగంధర్ రాజును టాక్సీ స్టాండు దగ్గర దింపాడు.

రాజు ఒక టాక్సీ ఎక్కాడు. డ్రయివర్ "ఎక్కడికి?" అని అడగ్గానే ఎక్కడికని చెప్పాలో రాజుకు తెలియలేదు. తను అలాగే ఆ దర్జీ షాపుముందు నిలుచుని కాపలా కాయడం మంచిది కాదు. యుగంధర్నీ, తనను కూడా ప్రతికక్షులు కనిపెడుతూనే ఉన్నారు కనుక గుర్తుపట్టకమానరు.

"జూహూ బీచికి పోనీ!" అన్నాడు రాజు. టాక్సీ శరవేగంతో పరిగెత్తుతోంది. రాజు ఆలోచిస్తున్నాడు. చటుక్కున ముందుకు ఒంగి ఓ చిరునామా చెప్పి టాక్సీని అటు మళ్ళించమన్నాడు. టాక్సీ మలబార్ హిల్స్‌లో ఓ బంగళాముందు ఆగింది. రాజు చరచర లోపలకు వెళ్ళాడు.

అప్పుడే బయటికి బయలుదేరబోతున్న సినిమా నటుడు జయంత్ రాజుని చూడగానే సంతోషంతో "రాజూ! ఎప్పుడు వచ్చావ్! రా! రా!" అంటూ చేతులు పట్టుకుని లోపలకు పిలుచుకు వెళ్ళాడు.

"మంచి టైంకే వచ్చావ్. నేను నటించిన కొత్త పిక్చర్ రషెస్ వేస్తున్నారు. పోదాం పద. తర్వాత.."

"సారీ బ్రదర్! నాకు చాలా అర్జంటు పనివున్నది. మళ్ళీ కలుసుకుంటాను. ప్రస్తుతం నువ్వు నాకు ఓ సహాయం చెయ్యాలి. అందుకు వచ్చాను." అన్నాడు రాజు.

"ఏమిటది?

"బటాణీలు, వేరుశెనగలూ అమ్మే మనిషిని ఎవర్నయినా పట్టుకుని బఠానీల బుట్టతో తీసుకురావాలి. నాకు చిరిగి మాసిపోయిన పంచా, కుర్తా ఇవ్వాలి. నీ మేకప్ బాక్సు, ఒక అద్దమూ కావాలి."

"డ్యూటీమీదున్నావా?" అడిగాడు జయంత్.

"అవును."

"సరే, లోపలకు రా!" అని జయంత్ గదిలోకి తీసుకువెళ్ళి, ఒక అద్దం చూపించి "అదుగో! ఆ పెట్టె నా మేకప్ బాక్సు. ఈ బీరువాలో పంచలూ, కుర్తాలు ఉన్నాయి. మాసినవీ, చిరిగినవీ లేవుకాని, వాటిని నీ ఇష్టమొచ్చినట్లు చింపి ఉపయోగించు, బఠానీల బుట్ట ఇప్పుడే తెప్పిస్తాను. ఈ వీధి చివర్న ఒకడున్నాడు" అని జయంత్ వెళ్ళిపోయాడు. పదినిమిషాలలో నౌకరుచేత బుట్ట పట్టించుకుని తిరిగివచ్చాడు.

అప్పటికే రాజు వేషం మార్చేశాడు. అక్కడక్కడ చిరుగులు, మరకలు ఉన్న పంచ కట్టుకున్నాడు. మాసిపోయిన కుర్తా తొడుక్కున్నాడు. తలకు గుడ్డకట్టుకున్నాడు. మాసిన గెడ్డమూ, అడ్డదిడ్డంగా పెరిగిన మీసాలూ, ముడతలతో పీక్కుపోయిన మొహం. ఒక్క నిమషం పాటు రాజుని విస్తుపోయి చూశాడు జయంత్. "నువ్వు గొప్ప మేకప్ ఆర్టిస్టువి" అన్నాడు.

రాజు నవ్వి, జయంత్ తెచ్చిన బుట్ట ఒకసారి తనిఖీ చేశాడు. తృప్తిపడి బుట్ట పక్కన పెట్టి, తను విప్పిన కోటు జేబులోంచి రివాల్వరు తీసి దానిలో తూటాలు నింపి, మొలలో పెట్టుకున్నాడు.

"నీ కారులో తీసుకువెళ్ళి నన్ను హారన్ బీ రోడ్ ప్రాంతంలో ఎవరూ చూడకుండా దింపాలి" అన్నాడు రాజు.

జయంత్ షెవర్లె అరవైమైళ్ళ స్పీడులో వెళుతున్నా కదులుతున్నట్టే తెలియలేదు. రాజు వీధిలో జనానికి కనిపించకుండా సీటు వెనక నక్కి కూర్చున్నాడు. హారన్‌బీ రోడ్ కు దగ్గరగా వల్లభాయి పార్కున్నది. ఆ పార్కు దగ్గర కారు ఆపాడు జయంత్. రాజు చటుక్కున బుట్టతో దిగేశాడు. బుట్ట తలమీద పెట్టుకుని చర చర నడుచుకుంటూ బయలుదేరాడు. ఆ షెవర్లె కారువైపు ఎవరైనా చూస్తూవున్నా కన్ను మూసి తెరిచేటంతలో రాజు కారు దిగడం ఎవరూ గమనించి ఉండటానికి వీలులేదు.

రాజు హారన్ బీ రోడ్ చేరుకున్నాడు. అప్పుడప్పుడు 'బఠానీలు' అని కేక వేస్తూ ముందుకు నడిచాడు. హుస్సేన్ దర్జీ షాపు ప్రాంతాలకు చేరుకున్నాక, ఆ షాపుకు ఎదురుగా పేవ్‌మెంట్ మీద తిష్టవేశాడు. బుట్ట ఎదురుగా పెట్టుకున్నాడు. వచ్చేపోయే జనాన్ని జాలిగా అడుగుతున్నాడు బఠానీలు కొనమని, కాని అతని దృష్టంతా ఎదురుగా ఉన్న హుస్సేన్ దర్జీ షాప్ మీద ఉంది. ఆ షాపులోకి ఎవరెవరు వెళుతున్నదీ, ఎవరెవరు బయటకు వస్తున్నదీ గమనిస్తూనే ఉన్నాడు. బఠాణీల సంచికీ, వేరుశెనగల సంచికీ మధ్య షార్ట్‌హేండ్ నోట్ బుక్ ఉంది. దాని మీద ఆ షాపుముందు ఆగే ప్రతికారు నెంబరూ, షాపులోకి వచ్చివెళ్ళే మనుష్యుల ఆనవాళ్ళు, వాళ్ళుషాపులో ఎంతసేపున్నదీ చకచక రాసుకుంటున్నాడు. దర్జీగా హుస్సేన్‌కు చాలా మంచి పేరు ఉండివుండాలి. అతని వ్యాపారం చాలా బాగా సాగుతుంది. ఆ దర్జీ షాపు గుమ్మం పక్కనే కళ్ళులేని ఒక బిచ్చగాడు కూర్చుండడం రాజు గమనించాడు. నెం.333ని కూడా ఆ షాపు కనిపెట్టమని యుగంధరు చెప్పాడని రాజుకు తెలుసు. ఆ విషయం తెలియకపోతే ఆ బిక్షగాడు నిజంగానే బిక్షగాడని రాజు అనుకునేవాడు.

కాలేజీ స్టూడెంట్లు, ఆఫీసర్లు, సొసయిటీ స్త్రీలు, కొంతమంది విదేశీయులూ, ఆ షాపులోకి వస్తున్నారు. కొంతమంది బట్టలు తెచ్చి, ఆదులిచ్చి వెళుతున్నారు. అనుమానాస్పదులైన మనుష్యులు గానీ, అనుమానించతగ్గపనులుగానీ ఏవీ జరగడంలేదు. అయినప్పటికీ రాజు అక్కణ్ణించి కదలలేదు. రాత్రి తొమ్మిదిగంటలయింది. షాపులోకి జనం రావడంలేదు. నలుగురు మనుష్యులు లోపల్నించి వచ్చారు.

వాళ్ళ మెళ్ళల్లో కొలత టేపులను చూసి వాళ్ళు దర్జీ వాళ్ళు అయివుండాలి అనుకున్నాడు రాజు. బొత్తాములు కుడుతున్న ముగ్గురు కుర్రాళ్ళు లేచి వెళ్ళిపోయారు. తురక టోపీ పెట్టుకున్న నలభైఏళ్ళతను మాత్రం మిగిలాడు షాపులో. కొన్ని నోటుపుస్తకాలు తీసి లెక్కలు వేశాడు. గల్లాపెట్టెలో ఉన్న డబ్బు లెక్కపెట్టి, పెట్టె తీసుకుని వీధి తలుపు గడియపెట్టి, పెట్టె తీసుకుని వీధి తలుపు గడియపెట్టి లోపలకు వెళ్ళాడు.

అరగంట తర్వాత తలుపు తెరుచుకుని బయటకు వచ్చి తలుపుకు పెద్ద ఇనపపూచ తగిలించి తాళం వేశాడు. నడుచుకుంటూ బయలుదేరాడు. బిచ్చగాడు కూడా లేచాడు, కుంటుకుంటూ ఆ దర్జీ వెనకాలే అతను నడిచాడు.

రాజు ఇంకో అయిదు నిమిషాలు అక్కడే కూర్చున్నాడు. తర్వాత తనూ లేచి, బుట్ట నెత్తిమీద పెట్టుకుని బయలుదేరాడు. కొంతదూరం వెళ్ళాక ఓ టెలిఫోన్ బూత్ దగ్గర ఆగి అక్కడ చతికిలపడ్డాడు. బుట్ట ఎదురుగా పెట్టుకున్నాడు. చుట్టుపక్కల జనమెవరూ లేకుండా చూసి చటుక్కున టెలిఫోను బూతులోకి వెళ్ళి ఒక నెంబరు తిప్పాడు.

"పోలీసు కమిషనర్ ఆఫీసా? కమిషనర్ గదిలో యుగంధరుంటారు. ఆయనకు కనెక్ట్ చెయ్యండి" అన్నాడు.

6

యుగంధర్ పోలీసు కమీషనర్ గదిలోంచి టెలిఫోను ఆపరేటర్ దగ్గరకు వెళ్ళాడు.

"పోస్ట్‌మాస్టర్ జనరల్ ఇంటికి కనెక్ట్ చెయండి" అని చెప్పాడు.

యుగంధర్ని చూడగానే ఆపరేటర్ లేచి నిలుచుని "యస్ సార్" అన్నాడు. గబగబ డైరెక్టరీ తిరగేసి ఒక నెంబరు తిప్పి, విని, యుగంధరు వైపు తిరిగి "ఆయన ఇంట్లోలేరట" అన్నాడు.

"ఎక్కడికి వెళ్ళారో అడగండి" అసహనంతో యుగంధరు అన్నాడు.

రెండు క్షణాలసేపు టెలిఫోనులో విని "ఆఫీసర్స్ క్లబ్బుకి వెళ్ళారట" అని చెప్పాడతను.

"అదెక్కడ ఉంది?"

"ఇదే రోడ్ మీద కుడిచేతివైపున ఉంది. ఇక్కడికి దగ్గరే!" అన్నాడు ఆపరేటర్.

"గుడ్!" అని యుగంధర్ బయటకు వెళ్ళాడు. కాంపౌండులో ఉన్న ఒక పోలీసు జీపు ఎక్కి డ్రయివర్‌తో బయలుదేరమని చెప్పాడు.

"లోపలకు వెళ్ళి అడిగి వస్తాను" అన్నాడా డ్రైవర్.

"టయిం లేదు" యుగంధర్ చికాకుతో గట్టిగా అన్నాడు.

"క్షణంలో వస్తాను" అని డ్రయివర్ లోపలకు పరిగెత్తాడు. యుగంధర్ డ్రైవర్ సీటులోకి జరిగాడు. కారు స్టార్టు చేశాడు. ఆఫీసు గదిలోకి పరిగెత్తి వెళుతున్న పోలీసు డ్రయివరు జీపు బయలుదేరడం చూసి వెనక్కి తిరిగి, "ఆగండి!" అని కేకవేశాడు. యుగంధర్ ఆగలేదు.

అయిదునిమిషాలలో ఆఫీసర్ల క్లబ్బుముందు కారు ఆపి, లోపలకు వెళ్ళి, మెట్లమీద మొదట కనిపించిన మనిషిని "పోస్ట్‌మాస్టర్ జనరల్ క్లబ్బులో ఉన్నారా?" అని అడిగాడు యుగంధర్.

"ఉన్నారు."

"ఎక్కడ?"

"రమ్మీ ఆడుతున్నారు."

యుగంధర్ తిన్నగా హాల్లోకి వెళ్ళి హాలంతా కలయచూశాడు. ఒక మూల బల్ల దగ్గరకు వెళ్ళి "పోస్ట్‌మాష్టర్ జనరల్‌ని కలుసుకోవాలి" అన్నాడు.

ఆరుగురూ తలలెత్తి చూశారు. యాభై ఏళ్ళకు పైబడ్డ ఒక బట్టతల ఆయన తలవూపి "నేనే, ఎందుకు?" అడిగాడు.

"మీతో మాట్లాడాలి" అన్నాడు యుగంధర్.

ఆటపట్టులో ఉన్న ఆ ముసలాయన మొహం చిట్లించి "కూర్చోండి. ఈ ఆట పూర్తికాగానే వస్తాను" అన్నాడు.

"ఈ ఆట కన్నా చాలా ముఖ్యమైన పని కనకే ఇక్కడికి వచ్చాను. మిమ్మల్ని డిస్టర్బ్ చేస్తున్నాను. దయచేసి కోపగించుకోకుండా ఆ పేకముక్కలు పెట్టేసి ఒకసారి రండి" అన్నాడు యుగంధర్.

"మీరెవరు?" కోపంగా అడిగాడు ఆయన.

"చెబుతాను, ఇట్లా రండి."

పోస్ట్‌మాష్టర్ జనరల్ ఒకసారి అందరివంకా చూశాడు. లేచి "సరే! పదండి" అని వెనక్కి తిరిగి, "కలిపేయకండి. ఇప్పుడే వస్తాను" అన్నాడు వాళ్ళతో.

"మీరిప్పుడప్పుడే తిరిగి రావడానికి వీలుండదు" అన్నాడు యుగంధర్.

పోస్ట్ మాష్టర్ జనరల్‌కి చాలా కోపం వచ్చింది. అధికారం చెలాయించడానికి బాగా అలవాటుపడ్డ ఆ ఉన్నతోద్యోగి ఎవరో వచ్చి తనకు ఇలా చెప్పడం భరించలేకపోయాడు. చటుక్కున ఆగిపోయి, "మిష్టర్! మీరు ఎవరో నాకు తెలియదు. పేరు చెప్పమంటే తర్వాత చెబుతానన్నారు. పనేమిటో చెప్పమంటే చెప్పలేదు. అయినప్పటికీ మిమ్మల్ని పెద్దమనిషిగా ఎంచి మీరు కోరినట్లు ఆట ఆపి బయలుదేరాను. కాని మీరు మితిమీరారు. కనుక మీరెవరో ఏం పనిమీద వచ్చారో చెబితేగాని నేను రాను" అన్నాడు.

యుగంధర్ జవాబు చెప్పలేదు. జేబులోంచి ఒక కాగితం తీసి ఇచ్చాడు. ఆయన దాన్ని చదివి కళ్ళు పెద్దవి చేసి యుగంధర్ని చూశాడు. "క్షమించండి. నాకు తెలియదు. పదండి" అన్నాడు యుగంధర్‌తో నమ్రతగా.

"నన్నే క్షమించాలి, మిమ్మల్ని శ్రమ పెడుతున్నందుకు" అని యుగంధర్ కాగితాన్ని తీసుకున్నాడు.

అది హోం మంత్రి ఇచ్చిన అధికార పత్రం.

యుగంధర్ ఆయన్ని తిన్నగా కారు దగ్గరకు తీసుకు వెళ్ళి కారెక్కమన్నాడు. కారు స్టార్టు చేశాడు.

"బహుశా మీరీ రాత్రంతా మేలుకోవలసి ఉంటుంది. ఈ ఊళ్ళో ఉన్న సబ్ పోస్టాఫీసులన్నిటికీ మనుష్యులను పంపాలి. కేరాఫ్ పోస్ట్ మాష్టర్ అని వచ్చిన ఉత్తరాలను, కవర్లనూ, రిజిష్టర్డ్, ఇన్సూరెన్స్ వస్తువులను అన్నిటినీ మీరు మీ ఆఫీసుకి తెప్పించాలి. నేను వచ్చి వాటి నన్నిటినీ తనిఖీ చేసేంతవరకూ వాటిని మీవద్దే జాగ్రత్తగా దాచాలి. ఏ ఒక్కటీ ఎవరికీ ఇవ్వకూడదు" అన్నాడు యుగంధర్.

పోస్ట్‌మాష్టర్ జనరల్ తెల్లబోయి యుగంధర్ని చూశాడు. "అది మా రూల్సుకు విరుద్ధం" అన్నాడు.

"అయితే కావచ్చు. దేశ రక్షణకు సంబంధించిన విషయం ఇది. ఏ రూలు ప్రకారం ఈ పని జరిపిస్తారో అది మీరే ఆలోచించుకోండి" అన్నాడు యుగంధర్.

"కాని ఈ రాత్రికి రాత్రి ఇంతపని ఎలా చేయించను. అన్ని సబ్ పోస్టాఫీసులు మూసి ఉంటాయి. అక్కడ ఎవరూ ఉండరు" అన్నాడు.

"మూసివుంటే పోస్టాఫీసులను తెరిపించండి. ఇళ్ళకు వెళ్ళిన ఉద్యోగులను పిలిపించండి. మీకు బలగం అవసరమైతే పోలీసు కమీషనర్‌కి ఫోను చేయండి. కావలసినంత సిబ్బందిని పంపిస్తారు."

యుగంధర్ కారును ఒక టాక్సీ స్టాండువద్ద ఆపాడు. "మీరు టాక్సీ ఎక్కి వెళ్ళండి. నేనే మిమ్మల్ని ఇంట్లో దింపేవాణ్ణి కాని, నాకు వేరే అవసరమైన పనున్నది. క్షమించండి" అన్నాడు.

"దానికేం ఫర్వాలేదు. మీరు మళ్ళీ నన్ను ఎప్పుడు కలుసుకుంటారు?"

"ఇవన్నీ తెప్పించాక కమీషనర్ ఆఫీసుకు ఫోను చేయండి" అన్నాడు యుగంధర్.

పోస్ట్‌మాష్టర్ జనరల్ కారు దిగి టాక్సీ ఎక్కగానే యుగంధర్ తన జీపును శరవేగంగా పోనిచ్చాడు. బొంబాయి ముఖ్యమంత్రి ఇంటిఇ వెళ్ళాడు.

"కేంద్ర ప్రభుత్వం హోం మంత్రి ఇక్కడే బసచేశారా?" అడిగాడు గుమ్మం దగ్గర ఎదురయిన జవానును.

"అవునుసార్!"

"ఉన్నారా?"

"లేరండి. గవర్నర్ ఏర్పాటు చేసిన డిన్నర్‌కి ముఖ్యమంత్రితో వెళ్ళారు."

✡✡✡

(కొనసాగింపు వచ్చేసంచికలో)

ఈ నవల క్రిందటి భాగం ఇంకా చదవలేదా..? లేక మళ్ళీ ఒకసారి చదువుదామనుకుంటున్నారా? వెంటనే కౌముది గ్రంథాలయాన్ని సందర్శించండి..

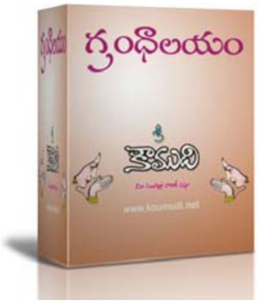

Click here to go to KOUMUDI Library